

ВЪНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАНО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

Йорданъ Йовковъ.

Бѣлата лястовичка.

Още докато го бранѣше отъ кучетата, Петъръ Моканина разбра, че тоя непознатъ селянинъ не се е отбилъ при него токутъй, а го гони нѣкаква беда. Затуй той се и ядоса на кучетата, нахока ги и пакъ погледна селянина: по червения елекъ се познаваше, че е отъ торлацитѣ откъмъ Дели-Ормана. Високъ, едъръ човѣкъ бѣше; но че е сиромашъ и като че ли сиромашъ се е родилъ, — и това си личеше: ризата му бѣше само крѣпки, едро и неумѣло шити, поясътъ му орѣфанъ, потуритѣ — сжщо. Бѣше босъ. Инакъ, да го гледашъ — човѣкъ планина, но Моканина набързо го претегли въ ума си и реши, че е отъ ония меки, отпуснати хора, за които се казва, че и на мравята пжтъ струвать.

Селянинътъ поздрави, измѣнка нѣщо като „какъ сте, добре ли сте“, но явно бѣше, че мисли за друго и друга грижа има въ очитѣ му. И, като погледна нѣкжде напредъ и посочи съ ржка, той попита, не е ли на тая страна селото Манджилари и колко